

TUNA SERİM

YOK ETME PLANI

Yaşam mı kazanacak yoksa ölüm mü?

DESTEK YAYINLARI: 1336
EDEBİYAT: 409

TUNA SERİM / YOK ETME PLANI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut - Ayşe Engez
Kapak Tasarım: Melike Doğan
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Eylül 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-955-5

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
[facebook.com/DestekYayinevi](https://www.facebook.com/DestekYayinevi)
twitter.com/destekyayinlari
[instagram.com/destekyayinlari](https://www.instagram.com/destekyayinlari)
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

TUNA SERİM

YOK ETME PLANI

Yaşam mı kazanacak yoksa ölüm mü?

Kış gelmiş yerleşmiş, adeta hüküm sürüyor...

Hava soğuk ve karanlık.

Ara ara güneş parlıyor.

Kuzey yarımkürede yaşayanlar yaz aylarının hayalini kuruyor.

Sıcak özgürlük demek...

Fazlalıkların atıldığı, yünlü kıyafetlerin sandıklara kaldırıldığı...

Kış boyu nefes nefese çalıştıkları işler bile rafa kalkacak, çünkü tatil başlayacak.

Kimininki kısa, kimininki uzun.

Yine de güzel, zaten kış dediğin yaz aylarının hayaliyle geçer.

Fazlalıklar omuzlarından inecek, kalın giysiler gibi, ağır çalışma temposu gibi, gün ışımadan uyanmak gibi...

Karanlık, soğuk ve yıpratıcı kış günlerinin güzel yanı yaz aylarını hayal etmek.

Bunlar hayaller.

Oysa korkunç bir sona doğru yürüyorlar.

Hayallerinin söneceğini bilmiyorlar, her şeyi düşündüklerini sansalar da böyle bir şey akıllarına gelmemiş.

Geliyor, adım adım, başta yavaştı, sonra hızlandı, şimdi koşuyor, bir hız treninde gibi...

Karanlık geliyor, planlı bir şekilde.

Kalabalıklar habersiz, planı uygulayanlar biliyor.

Öyle hızlı yaklaşıyor ki rüzgâr bile oluşmuyor, bu kadar hızda rüzgâr ne yapsın!

Karanlığı planlayan ve yaşama geçirenlerden başkası geliş hissetmiyor, zaten hissetmemeleri de planın içinde.

Bilenler bir avuç, bilmeyenler milyarlarca.

Karanlık kıyamet gibi.

Öyle bir kıyamet ki her şeyi yok edecek, inançları da, umutları da, yaşamları da...

Karanlıkta ışık yok, umut yok, hayal bile yok. Hayal ve umut karanlığı planlayanların beyinlerinde... Üstelik inançlarla birlikte günahlar da silinmiş. Herkes aynı, kimse diğerinden farklı veya şanslı değil. Karanlık şans denen şeyi de görüntüden siliyor.

Karanlık kocaman pis ayakları ile bıraktığı lekelere aldırmandan geliyor.

Rüzgârının olmayışı gibi ayak sesleri de yok. Çünkü planlayıcılar hepsini sildi, dünya bizim diyorlar.

Belki o gün engel olabilselerdi... Çünkü trajedi insanların gözlerinin önünde oluşuyor... Yine de umut yok, o gün olmazsa başka bir gün, orada olmazsa başka bir yerde, ama mutlaka olacak, emir verilmiş, bunun önüne kendileri bile geçemez artık.

İnançlı olanlar kaderi engellemek mümkün değildir derler.

Kader, olacak olayların önceden ve değişmeyecek biçimde düzenlendiğine inanılan doğaüstü güç... İslam dininde, ezelden ebede kadar iyi ve kötü meydana gelecek olayların Allah katında malum olması... İmanın şartlarından biri. Asıl anlamı Allah'ın olmuş ve olacak her şeyi bilmesi...

Musevilikte kaderin farklı bir anlamı var. İnsanın kaderi, yaşamı boyunca baştan sona değil bir yıl önceki hal ve hareketlerine göre yıllık olarak yazılıyor. Yani bir yıl boyunca iyi ve hayırlı işler yapan kişilerin kaderi bir yıl sonrası için iyi oluyor.

Karanlığı programlayan kişiler belki belli bir grup olsaydı çaresi bulunabilirdi ama kötülük planlayıcıları farklı insanlar. Her birinin amacı da mensup oldukları topluluklar gibi farklı. Üstelik bir kısmının inancı ile diğerinin inancı birbirine ters. Yine de birleştiler, konuştular, planladılar ve yaptılar.

Her gecenin sabahı vardır derler, zaten umutlar da ışıktan kaynaklanır. Her kötülüğün üstüne iyinin gelmesinden...

Bu karanlığın aydınlığı yok, çünkü insan eliyle yapıldı.

Sonsuz bir gece, yıldızları, ayı olmayan bir gece, güneşin fişinin çekildiği bir gece, sonsuz karanlık...

Birbirine zıt insanların yaptığı plan kusursuz, üstelik bunu gerçekleştirenler her türlü olanağa sahip insanlar, ne isteseler önlerine geliyor.

Ortak noktalarını araştırsak tek bir benzerlik çıkardı: sevgisizlik...

Hiçbir şey üstünkörü ve çabuk olmadı. Hazırlıklar on yıldır sürüyordu. Herkes yaşamını kendi doğal ortamında sürdürürken onlar dünyanın her köşesinde toplanıp yeni planlar sundular. Belki tek olsalar, aynı şeyleri ve düşünceleri paylaşsalar bu kadar başarılı olamazlardı, ama birleştiler, birbirinden nefret eden iki grup nasıl bir araya geldi, asıl merak edilmesi gereken de bu.

Adları fikir kulüpleriymi, üyeleri ve konuşmacıları özenle seçiliyordu. İki ayrı fikir kulübü ayrı ayrı çalıştılar. Fikir kulübü olduklarından kimseye tehlikeli gelmediler, üstelik iki grup da çevre için, fakirler için yardım sağlıyordu, uzaktan bakanlar için zengin ama hayırsever insanlar olarak görülüyorlardı.

Sonunda bir araya geldiler ve dünyanın artık kaybedecek tek dakikasının olmadığına karar verdiler.

Gizli değildi toplantılar. Herkes bir senaryo yazıyor ve tartışmalar bunun üzerine yapılıyordu, çoğunlukla da en kötü

senaryolar vardı devrede. Bu konu moda haline geldiği, kendilerine fikir kulübü diyen insanlar hep aynı yoldan gittikleri için yazdıkları senaryoların acımasızlığı ve çaresizliği kimsenin dikkatini çekmedi.

Son beş toplantıda farklı bir şeyler vardı. Öncelikle iki grup birlikte toplanmıştı, bu konuda açıklama yapılmamıştı. Toplantılara yer kalmadığı söylenerek dışarıdan kimse alınmadı, hele gazeteciler hiç alınmadı. Her zaman akşam yemeğini toplu olarak yer, sonra felaket senaryolarına geçerlerdi. Son beş toplantıda başlangıç saati gece 02.00'ye alınmıştı, dünyanın uyuduğu bir saate. Herkes orada değildi, kimi bilgisayarların başında, kimisi uydu telefonunda, kimi de hemen toplantı salonunda.

Aynı saatlerde sıradan insanlar uyuyor, farklı meridyenlerde aylıklık ediyor, alışverişe çıkıyor, piknik yapıyor, sevişiyordu.

İki zıt topluluğu bir araya getiren konu dünyayı değiştirmektir.

Dünya öyle bir hale gelmiş ki yaşanmaz olmuş.

Gruplardan biri insanlığın elit olmasını istiyor, kötüler gitsin, yok olsun, onlar yaşarsa yakında insanlık büyük sıkıntılara girecek, kimse yiyecek, su bulamayacak. Elitler bunu istemiyor. Bir sorun var, o gece bunu da çözdüler. İnsanlar giderse onlara kim hizmet edecek, fabrikalar nasıl çalışacak, sokakları, caddeleri kim temizleyecek? Bu sorun çabuk çözüldü, çünkü elitler grubu teknolojinin göbeğinde yaşıyordu, ne isterlerse geliştirir ve başarılılardı. Kaç kere denediler, hepsinde başarılı oldular...

İkinci grup onlara benzemiyor. Onlar geçmişin sade dünyasını arıyorlar. Aslında sadelik dedikleri despotluk, her şeyi yönetmek, bunu yaparken de acımayı unutmak. Uzun bir listeleri var. Kentlerde renkli insanlar dolaşmasın, komünistler uluorta konuşmasın, tacizciler, hırsızlar, yüreklerinde is-

yan barındıranlar, tepedekilere başkaldıranlar, onların temiz kanlara sahip çocuklarını baştan çıkaranlar, uyuşturucuyu dünyanın yaşam biçimine çevirenler, milli marşları çalınınca başlarını çevirenler, başka dilleri konuşanlar, durmadan o ülkeden diğerine geçerek hak ve para isteyenler yani göçmenler, insan hakları, doğanın kuralları diye patırtı çıkaranlar, dini sloganlarını başlarına örtü, dini liderlerini dillerine pelesenk edenler, bin yıllık Hıristiyan şehirlerinde ezan okutanlar ve bunlar gibiler...

Birbirlerini hiç sevmeyen iki grup o gece aylarca süren toplantılarda konuşulanları ortak bir bildiri haline getirdiler. Zaten ortak bildiride ağırlık çarpık, rengârenk insanlar olunca... Birinci grup geleceğin dünyasını yaratmak istese de diğer grup için önemli değil. Çünkü iki tarafın hedefi de aynı insanlar... Bunlar gerçekleşirse sıra ortaklarına gelecek. Ona zaman var ama zaman her şeyin ilacı, çözümü, kötü sonuçların bile...

Geçmişin dünyasını kurmak isteyenlerin başında ABD'li bir general yer alıyor. İriyarı, koca göbekli ve acımasız. Dünyayı eski haline getirirlerse her şey düzelmiş olacak, bunun yolu da pislikleri yok etmek.

Diğer gruba bir kadın liderlik ediyor, eski bir politikacı, üstelik insan hakları ile ilgili konuşmalarıyla herkesi özellikle de gençleri peşine takmış ama gerçekte peşine taktıklarının çoğunu da yok edecek! Yani ikiyüzlü. Rakibiyle konuşurken hep gülümsüyor, ama gülmesi rakibini etkilemiyor, o kadınların liderliğine de karşı. Şimdilerde ikisi de oynuyorlar, öncelikle birbirlerine karşı.

Bildiri iki kopya, biri kadında biri eski generalde.

Diğerleri bunları ezberde tutuyor.

O kadar çok tartışmışlar ki ezberlememek olanaksız.

Görevler bölüşülüyor.

Kim nereye gidecek, kimin adamları uçakları kullanacak, kim o korkunç şeyi üretecek? Üretim işi daha çok gelecek yüz-yılı hayal edenlerde, dağıtıp ve yok etme ise eski askerın grubunda.

Yeni bir çağ başlıyor. Bu nedenle iki taraf birbirlerine sarılıyor, kutlama yapıyorlar. General ve adamları en pahalı viskileri ellerinde “Hurra!” diyorlar. Diğer grup çok pahalı şampanyalarını kaldırıyorlar “Hurra!” diyerek.

Birlikte oldukları sürede ikisinin de son sözleri “Hurra!” olmadı elbette. Kadın politikacı dışlarının arasından “Demode bok çuvalı, senin de günün gelecek!” dedi yavaşça. Komutan ise kadına küçümseyerek baktı ve o da az duyulur şekilde, “Şillik!” dedi. “Seni Hitler’in çarklarına teslim etmeliydik ama biz de buluruz sizin gibilerin evinin kadını olmasının yolunu.”

İlk Adım

İnsanlar alışverişlerini yapabilmek için tezgâhtan tezgâha koşuyorlar.

Kar yağmaya başladığı için herkesin acelesi var.

Zaten akşam saati gelmiş, ortalık karardığı gibi kalabalıklaşmış.

Pazaryerinin yakınlarında bir otobüs duruyor. İçinden çeşitli milletlere mensup turistler çıkıyor. Turistlerin pek gelmediği, gelemediği bir ülkede her yabancı dikkate değer de bu defa kimse bakmıyor, çünkü kar daha da fazlalaşacak.

Pazarın bolluğunu ve farklılığını gören turistler resim çekmeye başlıyorlar. Yüzlerce resim, binlerce... Kimi de değişik balıkları tutup inceliyorlar. Gerçekten de böylelerini hiç görmemişler. Bir yanda balıklar, diğer yanda kaplumbağalar, onlar sepetlerin içinde hareket halindedir.

Pazarlık edenlerin sesleri, turistlerin her ilgi çeken şeyle karşılaştıklarında birbirine seslenmeleri... Pazaryerinde artık hiçbir şey duyulmuyor, çünkü diller ve sesler birbirine karışmış. Ses çok olunca herkes daha yüksek konuşuyor ki dedikleri anlaşılsın.

Pazar dolusu insanın arasında iki kişinin sesi çıkmıyor. Alışverişin fazla olduğu tezgâhlara yanaşıp bir şeyler yapıyorlar, belli belirsiz...

Balıkları ellerine alıp inceliyor, sonra üstlerindeki kılçıkları kontrol ediyorlar. Ama bunu yaparken ellerindeki bir sıvıyı da balıklara buluşturuyorlar.

O tezgâhtan diğerine, sonra bir başkasına.

Otobüsün verdiği bir saatlik molada iki kişinin ne birbirleriyle temasları var ne de konuşuyorlar. Hava daha iyi olsaydı birileri bunların farklı davrandıklarını fark ederdi. O olmasa da kentin her yanına konan kameralar ikisini görüntülerdi. Ama karanlıkta ne kameralar görünüyor ne de ikisi... Çok sonra o görüntülere uzun uzun uzun bakılıyor, belki de tek dikkat çeken ikisinin bir başka görüntüde yer almamaları, yoksa davranışlarıyla ilgili şüphe çeken bir durum yok. Pazaryerindeki görüntülerde yüzlerinde parlama var, yani görünmüyorlar. Belli ki görüntüleri engelleyecek bir şeyler kullanmışlar.

O doğu ülkesinin güvenlik görevlileri bunu da iki ay sonra fark ediyorlar. Çünkü o güne kadar kimse bir şey bilmiyor.

Turist grubunun kimler olduğunu araştırdıklarında onların uluslararası bir toplantıya gelen dünya ülkelerinden –ülke de belli değil, o kadar ülke insanı katılmış ki– birileri olduğu söyleniyor. Bu araştırma çok sonra yapıldı, çünkü herkes dünyanın kendi temposunda sürdüğünü sanıyordu.

Sonra grip salgını olduğu açıklandı, salgın zaten yalnız o doğu ülkesindeydi.

Birkaç gün içinde hastaların sayısı arttı, kentteki hastaneler çok ağır geçen hastalığa yakalananlara yetişememeye başladı.

Bazıları ölüyordu, yüksek ateş ve akciğer enfeksiyonlarıyla.

Öyle bir gripti ki yakalananların çektiklerini anlatacak durumları da yoktu.

O doğu ülkesi üretimi durdurdu, giriş çıkışları yasakladı, hastaları ve insanını izole etti, şehirler de birbirine kapalıydı, tam bir kilit vurulmuştu insanlara.

Ve bir akşam beş kıtada elli uçak havalandı.

Aslında yolcu uçakları ama yolcuları yok. Havalimanlarının kayıtlarına yolcusuz seyahat ettikleri yazılmış.

Kiminin bakıma ihtiyacı var, bir başka ülkeye gidiyor, kimi üç yüz kişilik uçağa iki yolcu almış, yani onlara kiralanmış.

Bu uçuşlar şüphe çekmedi, oradan oraya uçan uçakların havadan bir şeyler attığı da fark edilmedi. Atılanlar kalabalık kentlerin üzerinde yoğunlaşıyor. Uzaktan bakanlar için nakliye yapılıyor, ilaçlama, ama gerçek çok farklı.

Uçakların pilotları bir süre sonra normal görevlerine döneceklerdi ki dönemediler. Birkaçına araba çarptı, birkaçı ağır bir hastalığa yakalandı, oysa hastane kontrolü yaptırıldıklarında sapsağlam görünmüşlerdi, bazıları akıl sağlığını kaybetti, bazıları da kayboldu. Zaten topu topu elli uçaktı ve hepsinde bir kaptan, diğeri yardımcı olmak üzere iki pilot bulunuyordu.

Her gün yüzlerce uçuşun yapıldığı, kimsenin birbirini tanımadığı ortamlarda onların görevden uzaklaşması kimsenin dikkatini çekmedi. Zaten ölüm nedenleri de kazaydı, hastalıklı!

Ve dünya yine bildiği gibi yaşamayı sürdürdü.

Yeni aşklar, yeni ihanetler, yeni başarılar, yeni başarısızlıklar.

Yaşam öyle bir çizgiye gelmişti ki başarısızlık o kişiyi sıfırlıyordu, başarılıysan her şey oluyordun.

Başarının hedefi paraydı, zenginsen ünlüydün, en güzel kızlar çevreni sarıyor, hepsi senden aşk dileniyordu. En pahalı telefonlar herkesin eline geçmişti, çünkü onlar da başarının göstergesiydi. Ve devasa arabalar, kentlerin yıllar önce yapılmış eski moda yollarında bir kamyon trafiği oluşuyordu ama şık ve pahalı kamyonlar. Bu kamyonlar gösteriş için kullanılıyordu, insanlar birbirlerine baktıklarında yalnız onları görüyordu, büyük otomobiller ve en pahalı telefonlar, onları kullanıyorsan en zenginler arasında sayılıyordun. Zenginlik de başarı olduğuna göre gerisiyle kimse ilgilenmiyordu zaten.

O kalabalık ve uzak ülkedeki hastalık ve ölümler kimsenin umurunda değildi. Zaten herkes kendi dünyasında yaşadığına

göre... Kimse beş kıtaya havalanan uçakları görmedi, araştırma-
dı. Kimse balık pazarına giren iki adamı da bilmiyordu, bilme-
sine de gerek yoktu...

Birkaç ay boyunca doğu ülkesinde insanları öldüren virüsün
kendi ülkelerine geleceği yolundaki haberleri de kimse ciddiye
almadı. Birkaç bilimadamı bu konuda konuşma yapsa da TV
dinleyicileri, gazete okurları konuya ilgi göstermiyordu.

“Orası bize uzak, bizde böyle bir şey olmaz” diyordu zen-
gin aile çocukları. Fakirler ise hem bilgisiz hem de umutsuzdu.
Zenginlerin ve fakirlerin anneleri, büyükanneleri de böyle dü-
şünüyordu. Ve ölümler başladı, bir, iki, beş, on, yüz...

Ve günlerden bir gün herkes bu hastalığa yakalanmaya baş-
ladı, oysa o uzak ülkeye seyahat etmemişlerdi, yoksa uzaktan
mı geliyordu bu virüs?

Aylin Yüzyılın Örneđi

Aylin o anlattığımız gençlerden biri. Şirketinde üst düzey görev yapıyor, çağdaş dönemin insanlarından... Yaptığı iş dünyayı gözlemlemek, kim ne yapmış takip etmek, onların yaptıklarını kendi şirketine sunup terfi etmek.

Haberleri incelerken iş dünyasına uygun bir şeyler bulamasından yakınıyor, çünkü onun için diğer haberlerin önemi yok, varsa yoksa iş yaşamı.

Gece yaşamına inanıyor, insanın en uygun kişileri geceleri bulacağını biliyor. Durumu iyi olsa da atlamak, daha da yükselmek istiyor, çünkü durursa gerileyecek, onun yüzyılının insanları bu korkutucu cümle ile kimliğini bulmuş, gelişmiş, yükselmiş.

O gece de geç saatlerde işten çıkıp ünlü bir lokantaya gidiyor. Orada tüm arkadaşları toplaniyor. Saat geç olduğu için herkes yemeğini yemiş, laflıyorlar aralarında, bu sırada da pahalı şaraplarını yudumlıyorlar.

Aylin masadaki tiplere bakıyor, içlerinden biri yabancı. Meğer rakip şirketin üst düzey görevlilerindenmiş, kızlardan biri patron oğlu olduğunu fısıldıyor. Rakip şirket yeni bir teklif anlamına geliyor. O zaman delikanlıyla ilgilenmeli. Bu konularda başarılı, onunla önce göz teması kuruyor, ardından delikanlı sandalye değiştirip yanına geliyor, laflıyorlar, laflıyorlar... Ne konuştunuz diye sorsalar hatırlamaz, o kadar sıradan konuşmalar.

İşleri bittiğinde sırada yine ünlü bir bar var, istikamet orası.

Aylin barda adının Ali olduğunu öğrendiği delikanlı ile ilgileniyor. Bu çocukta geleceği görüyor. Yeni bir şirket, iş değiştirirken alacağı prim. Yine de kendini iyi satması gerek. Konuştukları konu aslında aptal bir konu, ikisinin adı da “A” harfi ile başlıyor. A&A diyorlar durmadan, içkiyi fazla kaçırınca bol bol gülüyorlar. Sabaha karşı çıkarlarken delikanlı soruyor “Hangimize gidelim?” diye. Geceler böyle sonlanmalı diyor Aylin ve delikanlının arabasına binip onun dairesine gidiyorlar.

Aylin o geceyle ilgili iki şeyi hatırlamıyor, biri delikanlının yüzü, diğeri sevişmeleri!

O kadar içkiden sonra doğal...

Sabah erken kalkması, hazırlanması, yüzüne cildini canlandıran maskeyi sürmesi, işe uykusuz kalmamış gibi gitmesi gerek. Ali yatakta, uyuyor, o kadar içti ki uyanması zor.

Genç kadın banyoda günün hazırlığını yaparken içeriden inlemeler geliyor. Demek ki evde onlardan başka bir çift daha var. Gözlerini hep uzun uzun boyamıştır, incecik hatları çekmek, gözlerini daha da irileştirmek kolay iş değil, ama en titiz davranacağı sırada inlemeler büyüyor, büyüyor ve onun özenle yaptığı makyajı altüst ediyor. “Ne biçim sevişme bu!” diye yüksek sesle söyleniyor. Bitmiyor inlemeler. Sonunda makyajını ikinci defa bozunca evin içinde çifti aramaya başlıyor.

Öfkeli, sinirli, üstelik sinirlenmenin cildini sarkıtacağına da farkında. Bugün önemli bir toplantısı olacağına göre kusursuz olmalı, yani saygısızları susturmalı. Bir gökdelende yer alan koca dairede odayı bulmak kolay olmuyor, çünkü inleyen sesi çıkmıyor. Banyoya gittiğinde yeniden başlıyor inlemeler, Aylin çığlık atarak koşmaya başlıyor ve seslerin koridorun sonundaki odadan geldiğini fark ediyor.

Öfkeyle kapıyı açıyor.

Karanlık odayı aydınlatabilmek için elektrik düğmesine basıyor ve inlemeler sürüyor.

Oda aydınlandığında yataktaki adamı fark ediyor. Bu kişi simsiyah, yani ya Amerika Harlem'den gelmiş ya da Afrika'dan.

Aylin'in yapacağı tek şey adamın ağzını kapatmak, hem deli mi bu, insan durup dururken böyle inler mi?

Oda kokuyor, kusmuk kokuyor. Yatağa yanaştığında siyah adamın kusmuklarıyla yatağı kirlettiğini görüyor. Yine de inlemelere dayanamadığı için elini uzatıp adamın ağzını kapatıyor.

Eli sıcak bir sobaya değmiş gibi. Çünkü adam yanıyor, öyle sıcak.

Uyansın diye adamın yüzüne tokat atıyor, bir daha bir daha... Adam uyanmıyor. Belki de ateşi yükselince komaya girdi. Yapması gereken 112'yi çağırmak ama Aylin için tanımadığı birinin durumu o kadar da önemli değil. Ya kusmuk içindeki odanın kokusu üzerine sindiyse? Çantasından parfümü çıkarıyor, her yanına bol bol sıkıyor, eteklerinin altına bile. Sonra koşa koşa çıkıyor evden. Gökdelenin danışmasındaki adam selam veriyor, "Yapacağım bir şey var mı?" diyor saygılı bir sesle. Aylin ateşler içindeki adamdan söz etmek istese de susuyor. "Ona ne?"

Bir taksiye atlayıp işyerine gidiyor. O andan itibaren ne gece yaşadıkları geliyor aklına ne de inleyen ateşli adam. Burası onun atlama taşı olacak, daha çok üne, paraya, olanağa kavuşacak.

Aslında Aylin orta halli bir ailenin kızı. Annesi ve babası tüm yaşamlarını okuyarak, tartışarak geçiriyorlar. İki de solcu, arkadaşları, evlerine gelenler de öyle... Aylin daha çocukken başlamış anne ve babasını beceriksiz görmeye. Ona göre başarısızlar, öyle olmasa daha iyi bir semtte, daha geniş bir evde yaşarlardı. Bir arabaları bile yok, ikisi de memur maaşlarıyla evlat yetiştirmeye çalışmışlar.